

година. Споредъ него, безъ турцитѣ, въ казаната година, българитѣ броели 242 кжши. Ако смѣтнемъ всѣка кжща по 5—6 члена, селото ще да е имало около 1400 души.

Приръстъ. — Следъ Освобождението населението се движи така: по преброяванията отъ 1880 г. — 1382 ж., отъ 1910 г. — 1584 ж., отъ 1926 г. — 1490 ж., отъ 1934 г. — 1478 ж., а презъ 1940 г. — 1590 ж, което показва, че селото се колебае въ приръстъ. Раждаемостта намалява. Въ 1926 г. при 1490 жители имало 224 домакинства, ще рече въ едно домакинство има 6,6 члена. Днесъ, по списъкъ за 1940 г., населението е 1590 българи въ 396 домакинства. Следователно, на семейството пада 4 члена — двама родители и две деца.

Землище. — Землището на селото е 26,000 декари, отъ които ниви — 13,550, гори 8,951, лозя 658, ливади 29, градини 62, мери 2,600 и необработени 150.

Обработено пространство, животни и инвентаръ. — Пшеница 3352 дек., ечемикъ 1349 дек., царевица 1720 дек., овесъ 414 дек., ръжъ 24 дек., лимедъ 38 дек., слънчогледъ 460 дек., конопъ 26 дек., фасулъ 76 дек., фасулъ между други култури 805 дек., картофи 21 дек., бостани 30 дек., зеленчуци 61 дек., фий 300 дек., люцерна 392 дек., детелина 18 дек.; *естествени ливади* 149 дек., пасища 2600 дек., орница 3838 дек.; *лозя* 686 дек., овощни градини 66 дек., *добитъкъ*: говеда 433, биволи 113, коне 53, свине 262, овце 1177, кози 185; *инвентаръ*: кола 263, орала 209, плугове 231, брани 189, сѣячка 1, вършачки 2 (на Никола Ив. Павлевски и Стефанъ Д. Пърлевъ), центрофуги 2, триори 3, трактори 2, прѣскачки 194, маслобойна на Ив. Н. Тиховъ, вѣялки 202.

Индустрия. — Циглена фабрика „Керамика“ на Иванъ Д. Милевъ — Иванъ Дачевъ & С-ие, валцова мелница на кредитна кооперация „Прогресъ“.

Поминѣкъ. — Главниятъ поминѣкъ въ Пчелище се добива, както се вижда, отъ земедѣлие, скотовѣдство, бубарство, дърводѣлство, лозарство, пчеларство и градинарство.

На едно стопанство въ Пчелище се падатъ срѣдно 65 декара. Този имотъ не е малъкъ, но поради слабата почва и поради невъзможностъ да се обработва земята както трѣбва съ машини, той не може да даде на стопанина-земедѣлецъ онова, което му е необходимо за сносенъ и културенъ животъ. У мнозинството владѣе недоволство и оскудностъ. Нѣмаме сведения, дали нѣкога въ Пчелище старитѣ и многочелядни родове не сж прибиѣгвали до задружно обработване на имотитѣ съ по нѣколко братски рала (4—5), както е било въ западна България, гдето задругитѣ не били рѣдко явление. Все пакъ знаемъ, че между пчелищенци е имало замож-